

здійсненню антимонopolних заходів, здійснення інноваційного тиску на господарські суб'єкти шляхом застосування санкцій на випуск застарілої продукції та використання неефективних ресурсів — й енегromістких, а також екологічно небезпечних технологій. Потужним важелем державного впливу на прискорення інноваційного розвитку високотехнологічних галузей має стати діяльність інноваційних фондів, створених за рахунок прямих бюджетних інвестицій, галузевих та регіональних фондів (компаній). Потрібно оптимізація структури промислового виробництва за рахунок розвитку наукоємних і високотехнологічних видів промислової діяльності; інноваційно-технологічна модернізація виробництва зі збільшенням проширky промислових виробництв новітніх технологічних укладів з поглибленою переробкою та випуском продукції кінцевого споживання; реалізація енергозберігаючої моделі розвитку з розширенням використанням нетрадиційних та відновлюваних джерел енергії, диверсифікацією енергопостачання та формуванням ефективної структури енергогенеруючих потужностей, упровадження екологічно безпечних технологічних процесів.

Література

1. Статистичний щорічник України за 2012 рік: [стат. зб.] / [за ред. О. Г. Осауленка]; Державний комітет статистики України. — К.: Інформ. аналіт. агентство, 2013. — 567 с.
2. Гаман М. Світовий досвід стимулювання інновацій та можливості його застосування в Україні // Вісник національної академії державного управління. — 2007. — № 1. — С. 213-214.
3. Офіційний Web-сайт Міністерства фінансів України [Електронний ресурс]. — Режим доступу : www.minfin.gov.ua .

Причина Н. М.,

*студентка 2 курсу соціально-правового факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ В ДЕПРЕСИВНИХ РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

На сьогоднішній день туризм, поряд з промисловістю чи сільським господарством, виступає рівноправним учасником економічних процесів, що відбуваються в межах певних регіонів. Фактично туризм стає своєрідною формою господарського освоєння простору. Найбільш динамічно зростаючим сектором світового

туристичного господарства є сфера сільського туризму. Розвиток сільського туризму на даний момент є основним важелем в активізації розвитку та підйому депресивних сільських регіонів України.

Актуальність розвитку цього виду туризму в Україні зумовлена необхідністю невідкладного розв'язання соціально-економічних проблем сучасного села та підвищенням внутрішнього та зовнішнього попиту на цей вид туризму.

Доцільність розвитку сільського туризму в Україні визначається такими обставинами:

- 1) значними природно-рекреаційними ресурсами сільської місцевості;
- 2) відносною дешевизною сільського зеленого туризму;
- 3) необхідністю підвищення рівня доходів та зайнятості сільського населення;
- 4) потребою у подоланні соціального песимізму та байдужості на селі;
- 5) необхідністю розширення податкової бази місцевих громад;
- 6) потребою в модернізації інженерної та транспортної інфраструктури сільських територій.

За розрахунками фахівців, український ринок потенційно здатний прийняти й розмістити на селі близько 150 тис. «зелених туристів», забезпечити економічну та демографічну стабільність у сільських місцевостях та вирішити їхні соціально-економічні проблеми.

Законом України «Про стимулювання розвитку регіонів» вводиться поняття «депресивної території», для вирішення проблем якої держава має застосовувати додаткові механізми розвитку. Закон визначає основні підходи до визначення територій депресивними.

Поширення сільського туризму у депресивних територіях може надати імпульс для розвитку трудомістких і нетрадиційних сільськогосподарських виробництв або сприяти їх відродженню.

Сільський туризм сприятиме стабілізації економічної ситуації в сільській місцевості, оскільки має всі підстави аби перетворитися на джерело додаткових прибутків для селян, стати стимулюючим чинником розвитку підприємництва та сільськогосподарського виробництва.

Наскільки відомо зі світової практики, сільський туризм за розмірами отриманих прибутків розглядається як альтернатива традиційному сільськогосподарському виробництву. Цілком ймовірно, що розвиток агротуристичного бізнесу приведе до закріплення у сільській місцевості населення молодих вікових груп, а отже допоможе стабілізувати і покращити демографічну ситуацію, що сприятиме збереженню сформованої системи розселення і відновленню демографічного потенціалу сіл депресивних регіонів України. Тож, на сьогодні економічні потреби третини (32,8 %) населення України, яку складають сільські мешканці, не можуть бути ефективно задоволені без прийняття закону в сфері сільського туризму.

В останні роки важливим кроком до розвитку сільських територій можна вважати прийняття низки законодавчих актів: «Загальнодержавна програма соціально-економічного розвитку українського села на період до 2015 р.», Закон України «Про основні засади державної регіональної політики на період до 2015 р.», «Концепція розвитку агропромислового комплексу» тощо.

Необхідність розвитку туризму в Україні, зокрема, сільського, визначена Указом Президента України «Про заходи щодо розвитку туризму і курортів в Україні» і Розпорядженням Кабінету Міністрів України «Про затвердження плану заходів щодо державної підтримки розвитку сільського туризму на 2006-2010 роки». Проте правові засади розвитку сільського туризму в Україні регулюються законами України «Про туризм», «Про особисте селянське господарство», «Про фермерське господарство», «Про сільськогосподарську дорадчу діяльність» лише частково і не забезпечують його пріоритетність.

Розвиток сільського зеленого туризму не лише у проблемних, а й у будь-яких регіонах України, ускладнюється кількома обставинами, головними серед яких є невизначеність нормативно-правової бази, зокрема відсутність закону «Про сільський зелений туризм», низька активність жителів сільських громад в організації власного бізнесу, відсутність у них досвіду такого виду діяльності тощо.

Отже, сільський туризм, який дедалі більше поширюється, в Україні є одним із найперспективніших позааграрних видів діяльності, спроможним забезпечити активізацію соціально-економічного розвитку сільських депресивних територій.

Література

1. Закон України «Про туризм» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 13, ст.180.
2. Барановський М. О. До питання про типологію депресивних територій / М. О. Барановський // Вісник Вінницького державного педагогічного університету імені Юрія Коцюбинського. — Серія: Географія. — Вінниця: Тезис, 2009. — Вип. 17. — С. 148-159.
3. Слава С. Розвиток економічно проблемних територій: міжнародний досвід / С. Слава, Д. Амборський, П. Сегварі, М. Дацишин // Проект партнерства Канада-Україна «Регіональне врядування та розвиток». — К.: Видавництво «K.I.C.», 2007. — 144 с.

Чепель О. І.,

*студентка 2 курсу факультету адвокатури,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ КАПІТАЛ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОЇ МОДЕЛІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Протягом всієї історії людства знання були найважливішим фактором його економічного та інтелектуального розвитку. Особливо в умовах ХХІ століття, ринок знань поступово починає відігравати головну роль, випереджаючи розвиток ринку матеріальних товарів. Загальновизнано, що інтелектуальна праця, яка ґрунтується на знаннях, творчі здібності працівників, їх професійна кваліфікація, використання прав на об'єкти інноваційної власності (торговельні знаки, патенти тощо), а також нові підходи до управління та інформаційних технологій стають першоосновою та рушійною силою виробництва, стратегічними факторами економічного розвитку національних економік у нових економічних умовах.

Поняття інтелектуального капіталу ввів у науковий обіг всесвітньо відомий економіст Дж. Гелбрейт у 1969 р. До наукових досліджень, які присвячені широкому загалу проблем з вивчення інтелектуального капіталу, відносяться насамперед праці таких науковців як Е. Брукінг, В. Гойло, А. Добринін, Л. Едвінсон, Б. Леонтєв, М. Мелоун, М. Стюард та ін.

Впровадження у науковий вжиток поняття «інтелектуальний капітал» стало відображенням принципово нового підходу до аналізу ринкових відносин, конкурентних переваг та лідерства під-